

D ů v o d y:

Ve sporu, jehož obnovy se žalobce domáhá, rozhodoval nejvyšší soud ve třetí stolici. Podle odůvodnění žaloby o obnovu není pochyby, že se žalobce dovolává důvodu obnovy podle čís. 7 § 530 c. ř. s. Žalobu o obnovu lze podle § 532 druhý odstavec c. ř. s. podati u soudu vyšší stolice jen, je-li tímto důvodem stížen jen rozsudek tohoto soudu vyšší stolice, a lze tudíž žalobu o obnovu z důvodu čís. 7 § 530 c. ř. s. u soudu vyšší stolice podati jen, byla-li skutková podstata rozsudku prvního soudu ve vyšší stolici změněna novými skutkovými zjištěními, a dotýká-li se důvod, z něhož žádáno o obnovu, jen těchto nových skutkových zjištění. Takový případ nemůže však u dovolacího soudu podle ustanovení o řízení před dovolacím vůbec nastati a ani v souzeném případě nenastal, ježto dovolací soud přezkoumával jen právní posouzení skutkového děje, zjištěného nižšími soudy. Není tudíž nejvyšší soud příslušný, by o žalobě rozhodoval a bylo ji odmítnouti podle § 538 první odstavec a 230 druhý odstavec c. ř. s.

Čís. 9649.

I v řízení odvolacím jest přípustné nejen omezení žaloby, nýbrž i žádání jiného předmětu, nezmění-li se žalobní důvod.

K nabytí vlastnictví podle § 418 obč. zák. se nevyžaduje dokončení stavby. Jakmile se uskuteční veškeré podmínky pro nabytí vlastnictví ve smyslu § 418 obč. zák., nastává nabytí vlastnictví započítáním stavby.

Na případ nabytí vlastnictví pozemku třetí osobou zastavením se ustanovení § 440 obč. zák. nehodí.

(Rozh. ze dne 14. února 1930, Rv I 960/29.)

Co do předchozího děje poukazuje se na rozhodnutí čís. sb. 8034. **O d v o l a c í s o u d** po té napadený rozsudek potvrdil s tím, že místo slov »od 1. září 1921« kladou se slova »od 1. listopadu 1921«. **N e j v y š š í s o u d** nevyhověl dovolání a uvedl v otázkách, o něž tu jde, v

d ů v o d e c h:

Dovolatelé neprávem shledávají nepřípustnou změnu žaloby v odvolacím řízení podle § 483 c. ř. s. v tom, že žalobkyně teprve při odvolacím roku navrhla, by bylo uznáno právem, že žalovaní jsou povinni uznati vlastnictví k spornému pozemku od 1. listopadu 1921, na místo původně v žalobním žádání navrženého uznání vlastnictví od 1. září 1921, ježto prý nejde o omezení žalobního žádání proto, že uznáním takové změny by dovolatelé utrpěli ujmu, kdyby musili nésti břemena spojená s tím až do 1. listopadu 1921 (daň, dávky a pod.). Nehledíc ani k tomu, zda by tím bylo již převalováno na dovolatele břemeno takových dávek, jest v odvolacím řízení ovšem nepřípustna změna žaloby

ve smyslu druhého odstavce § 235 c. ř. s. Ale o ni nejde. I v první stolici i v řízení odvolacím jest přípustné nejen omezení žaloby, nýbrž i žádání jiného předmětu, nemění-li se žalobní důvod (§ 235 čtvrtý odstavec a § 483 a contr. c. ř. s. Neumann: Komentář k c. ř. s. k § 483 a posudek nejvyššího soudu vídeňského k témuž paragrafu). I kdyby tedy změna žalobního žádání neznamenal jen omezení žaloby, je přece přípustná proto, že beze změny žalobního důvodu bylo žádáno něco jiného, aniž při tom jde o rozšíření žaloby, o žádání něčeho více, než bylo původně žádáno. Proto mohl odvolací soud uznati vlastnictví s účinností od 1. listopadu 1921.

V tom, že odvolací soud nevzal za základ vzniku vlastnického práva dobu skončení stavby v roce 1922, nemohou dovolatelé spatřovati křivdu již proto, že sami v odvolání nesprávné právní posouzení z důvodu uznání vlastnictví od 1. září 1921 neuplatňovali, nýbrž jen Antonie H-ová, která v dovolání tuto výtka již neopakuje. Ale ani věcně není výtka dovolatelů opodstatněna. K nabytí vlastnictví nežádá se v § 418 obč. zák. dokončení stavby. Naopak vylučuje se nabytí jen tím, že bezelstnému stavebníku vlastník ihned po nabytí vědomosti stavbu nezakáže. Jakmile se uskuteční veškeré podmínky § 418 obč. zák. pro nabytí vlastnictví ve smyslu tohoto zákonného předpisu, nastává nabytí vlastnictví započítáním stavby.

Na případ nabytí vlastnictví pozemku třetí osobou zastavením se ustanovení § 440 obč. zák. nehodí, ježto se tam předpokládá, že dřívější kupitel vlastnictví nenabyl.

Čís. 9650.

Odhad za účelem vyměření zemské dávky z přírůstku hodnoty nemovitosti.

Notáře nelze tu pověřiti ohledáním a popisem odhadované nemovitosti, nýbrž jest tyto úkony provésti soudu a to soudcem.

Zda ten který předmět (stroje) jest součástí nemovitosti či pouhým příslušenstvím, náleží řešiti výhradně úřadům vyměřujícím dávku v pořadu stolic. Při odhadu jest k nim přihlížeti tak, by byl odhad správním úřadům dostatečným základem pro rozhodnutí.

Jest dostatečným důvodem k odmítnutí znalců, mají-li jako poplatníci obce zájem na stanovení výše dávky.

Výlohami soudního odhadu jsou jen útraty soudu a znalců, nikoliv také útraty stran a jejich právních nebo jiných zástupců.

(Rozh. ze dne 14. února 1930, R II 39/30, R II 59/30).

Návrh zemského výběrčího úřadu, by byl proveden odhad továrny v H. za účelem vyměření dávky z přírůstku hodnoty nemovitosti postoupil soud první stolice notáři jako soudnímu komisaři, by provedl odhad po rozumu § 24, druhý odstavec, ex. ř. Soudní komisař protokoloval dne 27. září 1929 návrh strany dávkou povinné, že nesouhlasí s od-